

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Orationibus lacvlatoriis Libri IV. Ascetici, Seu ad exercitationem spectantes

Balinghem, Antoine de

Antverpiae, 1618

Cap. VII. Frequentanda his precatiunculis memoria peccatorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51085](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51085)

cùm dicat, quia quodcumque petierimus à patre in nomine eius dabit nobis, quanto efficacius impetramus quod petimus in Christi nomine, si petamus ipsius oratione?]

Homi-
lia 21.

His accedat Sanctus Cæsarius id ipsum confirmans, qui & suadet omni orationi præmittendam orationem dominicam: quia sine dubio (inquit) libenter eam orationem exaudit, qui ipse pro ineffabili sua benignitate instituit. Nec videtur omittendum quod à S. Thoma reliquoq; Theologorum cœtu traditur, dominicæ orationis recitatione venialia dimitti, quod quanti sit, satis per se constat.

C A P V T VII.

Frequentanda his precatiunculis memoria peccatorum.

SVADENT vitæ spiritualis duces ac magistri vt numquã ponat homo memoriam peccatorum, sed ea semper oculis, atque animo subijciat, vt iugi eorum recordatione sese animus demittat, atque humiliet sub potenti manu Dei; idque sub orationis tempus præstandum maximè. Neque verò obscurum est in ea re Dauidis factum, qui quam dubitare nõ posset veniam sibi indulgam, neque se adulterij amplius reum teneri, quan-

quandoquidem id prophético oraculo didicerat, audieratque à Nathan Dei vices agente, Dominum transtulisse peccatū suum: non abiecit tamen ob id omnem recordationem sui criminis, cuius rei testis est vel hæc eius oratio: *Quoniam iniquitatem meam* Psal. 50. *(inquit) ego cognosco, & peccatum meum contra me est semper,* hoc est, coram me: quasi dicat non nocte, non die intermitto memorari scelera mea, continenterq; clamo: *Amplius laua me ab iniquitate mea, & à peccato meo munda me.* Nec clamore contentus, magnā item Psal. 6. 7 *exteriùs profero significationem doloris: lauo per singulas noctes lectum meum, & lachrymis meis stratum meum irrigo.*

Præclarè sanè describit Sapiens, quale sibi vir iustus proponat orandi argumentum. *Sapiens (inquit) cor suum tradet ad vigilandum diluculò ad Dominum qui fecit illum, & in conspectu altissimi deprecabitur. Aperiet os suum in oratione, & pro delictis suis deprecabitur.* At si sunt deleta? nihil interest. Pro delictis suis deprecabitur vt perfectiùs adhuc deleantur: neque enim nescius est nequaquam simplici & qualicumque ad Deum conuersione consequi peccatorem perfectam suorū criminum remissionem & curationem. Nouit item, ijs etiam dimissis nonnullas adhuc purgandas, curandasque reliquias superesse; ideo pro delictis suis deprecabitur, eò maximè quòd

ignoret adhuc ne ijs ipsis teneatur irretitus, quamquam ea sapius sacra exomologesi & sacramentali confessione sit conatus expiare.

Ecclef.
9.1.

Quis enim scire potest odione an amore dignus sit? An non omnia in futurum seruantur incerta? An non sunt iusti & sapientes, quorum opera in manu Dei? Ibi abdita, occultaq; & illi soli cognita: Ibi omnibus ignota etiam illi à quo profecta sunt? An non potest meritò quilibet quantumuis sanctus,

6.9.21.

queri cum Iobo. *Etiamsi simplex fuero, hoc ipsum ignorabit anima mea, & tadebit me vita mea.*

Quocirca quantumlibet iustus, sapientem tamen is audiet, in oratione pro delictis suis deprecabitur.

Neque enim tā est rudis sacrarum litterarū & ignarus, ut id nesciat quod ab illo ipso

Eccli. 5.
5.

sapiente monemur. De propitiato (inquit) peccato noli esse sine metu: aut ut habet alia lectio, de propitiato peccatorum. Metue, inquam, periculum relapsus; & ne sint tua nouissima peiora prioribus. Metue etiam atque etiam ne tibi contingat illud veri prouerbij.

Matth.
12.45.

Canis reuersus ad vomitum, & sus lota in volutabro luti: Metue quòd ne pristinam gratiam redditā, nec peccatum cōdonatum esse, certum tibi sit, & exploratum. Metue denique (si non ista sufficiunt) quoniam etiam remissione impetrata, digna pœnitentiæ opera sunt, cum timore & tremore peragenda,

2. Petri
2.22.

da, quò temporalia supplicia, debitamque vindictam relaxatis etiam peccatorum vinculis effugias.

Num tibi fortè metus causæ defunt? An non meritissimò potius ob hæc, & si quæ sunt generis eiusdem, iustus in oratione pro delictis suis deprecabitur? Mirro quod quãtauis sit iustitia præditus, potest sese Deo sistere, tamquam etiamnum configuratum prioribus ignorantia suæ desiderijs tãquam immundum, menstruatumque. Ex se enim certè est talis, idemque permanisset in omnè æternitatem, nisi singulari Dei bonitate ablutus esset, sanctificatus esset, iustificatus esset in nomine Domini nostri Iesu Christi, & in Spiritu Dei nostri. Ipse, ipse est qui delet iniquitates nostras propter se, & peccatorum nostrorum non recordatur, quæ nec nos ipsi nec creata vis vlla conatu quantumlibet magno obliterare possit; perditio tua Israel (sic Deus ad Hebræos) tantummodo in me auxilium tuum. Fouea profunda non tãtùm os alienæ, id est adulterium (vt ait Sapiens) sed omne peccatum: in quàm qui sit prolapsus, nisi Deo manum dante, & adiuuante liberatur nemo. Iniquitates suæ (teste eodem) capiunt impium & funibus peccatorum suorum constringitur itaque implicatur vt ab iis se expedire nisi diuina gratia nullo modo possit. Peccata quidem Nodus sunt Gordius
atque

1. Petri
1.14.

1 Cor.
6.11.

Isa. 43.
25.

Osee 13.
9.

Prou. 5.
22.

atque adeò Hercules, id est à quolibet præterquam à Deo indissolubilis.

Ex his intelligitur quàm meritò commendari Sapiens viro iusto, vt in oratione pro delictis suis deprecetur. Neque verò afferas te olim accuratam instituisse superioris vitæ vniuersæ generalem confessionem, & aliquot egisse dies in fletu, planctu & lachrymis: adesseque modò respirandi tempus, neque gemendum semper sub onere grauique sarcina peccatorum: ac sacrificium spiritus contribulati, cordisque contriti & humiliati, commutandum tandem in sacrificium laudis & gratiarum actionis, cantandum deinceps canticum nouum, ob equum & ascensorem proiectos in mare, ob peccatum & dæmonem superatos. Horridam rigentemque transisse iam hiemem, imbremque abiisse & recessisse peccatorum; flores gratiæ apparuisse in terra tua, vineasque omni virtutum genere florentes dedisse odorem. Quocirca surgendum è puluere, detergendas lacrymas, pœnitentiæ opera, laborem & squallorem procul abijcienda, ad oscula properandum & amplexus sponsi.

Sed audi quisquis es tu, quem tædet lugere diutiùs, cuique molestum est tãto tempore iacere ad pedes, animumque distingere recordatione peccatorum, audi inquam quid super ea re D. Bernardus. Minimè sibi

(in-

Psal. 50.
19.

Exodi
15.

Cant. 2.
11.

Serm. 3.
in Cant.

(inquit) arroget mihi similis anima onerata peccatis, suæque adhuc carnis obnoxia passionibus, quæ suauitatem spiritus necdum senserit, internorum ignara, atque inexperta penitus gaudiorum, non audeat talis anima dicere cum sponsa. Osculetur me osculo oris sui. ostendo tamen ei, quæ huiusmodi est, locum in salutari sibi congruentem. Non temere assurgat ad os serenissimi sponsi, sed ad pedes seuerissimi Domini mecum pauida iaceat, & cum publicano terram tremens, non cælum aspiciat, ne confusa in luminaribus cæli, facies assueta tenebris opprimatur à gloria, atque insolitis reuerberata splendoribus maiestatis, densioris rursus cæcitate caliginis obuoluatur.]

Cant.
1.7.

Hæc quidem suadet D. Bernardus diuino si quis alius afflatus spiritu, quæ ut persuadeat, pergat proponere quo fructu & emolumento ea fiant. Non tibi (inquit) ille locus, ò quæcumque es talis anima, non tibi ille locus vilis aut despicibilis videatur, ubi sancta peccatrix peccata deposuit, induit sanctitatē. Ibi Æthiopissa mutauit pellem, & in nouum restituta candorem, iam tunc fiducialiter, veraciterque, respondebat exprobrantibus sibi verbum. Nigra sum, sed formosa filia Hierusalem.]

Cant. x.
5.

Paulò post impudentem vocat animam illam, quæ Christi relictis pedibus (quibus

ac-

accidere debet misera, vt desinat esse misera, quos amplecti, quos placare osculis, quos rigare debet lacrymis) audet tamen ad oris osculum præpostero sanè ordine conuolare. Longus (inquit) saltus & arduus est de pede ad os, sed nec accessus conueniens. Quid enim? Recenti adhuc respersus puluere ora sacra continges? Heri de luto tractus, hodie vultui gloriæ præsentaris?]

I nunc & præpropere præposteróque volatu festina ad os sponsi, da te exercendis actionibus excellentioribus, & sublimioribus diuini amoris. Faceffant lacrymæ indices doloris, nil tibi sit ampliùs cum ieiunio, fletu & planctu. Apage memoria vitæ prioris turpis, fædæ & flagitiosæ; sponsi pedes deserere, quos certè quidem D. Bernardus vult te amplecti, nec antea suffusum pudore & mærore vultum sustollere, quàm & ipse audias cum beata Magdalena. Dimittuntur tibi peccata tua: quàm audias, Cōsurge, con- surge captiua filia Sion, conurge excutere de puluere. Quæ si vera sunt, vt sunt verissima, non alium profectò esse oportet terminum recordationis peccatorum & vitæ, quãdo quidem nemo dum viuit (rarissima paucorum excipe priuilegia) certus sit de obtenta venia. Quotus quisque est, enim, cui audire datum sit illã Seruatoris orationem, dulciorem vtique super mel & fauum. Fili
dimit-

Lucæ 7.

Isa. 52.

dimittuntur tibi peccata tua? Paranda est itaque magna supellex aspirationum earum ad Deum, (vt varietate ipsa pellatur tedium) quibus mens lugendis peccatis exerceatur in omni vita, donec nostri misertus Deus manu porrecta nos subleuet ad sublimiorem orandi gradum, dicatque Amice, ascende superius. Et quoniam maioris est sanè momenti hæc doctrina quàm externa ipsa specie appareat eam sanctorum Patrum auctoritate & testimonio confirmare visum est.

Lucæ
14.10e

CAPUT VIII.

Quid à sanctis patribus traditum de superioris capituli doctrinâ.

PLÆRIQVE reperti sunt superioribus temporibus, Ioannis Gersonis auro maxime (contra quos ipse neruose iuxta ac prudenter) qui cum minori ijs curæ esset spirituales esse quàm videri, ambulabant in magnis & in mirabilibus super se, obliuionemque accipientes purgationis veterum suorum delictorum, ita eorū memoriam obliterarāt atque si ijs numquam se commaculassent. Nulla amplius apud eos vigeabant exercitia viæ purgatiuæ: non recogitatio annorum in amaritudine animæ suæ, non pœnitentia

Ioan. 1.
epist. ad
quemdā
Fr. Car-
thuf.

Psalm.
130. 2.